

ՄԱՍԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարեկանը 6 ռուբլի.
Առանձին համարները 7 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյանի խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ. Редакция «Мшакъ».

կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Տ է Լ Է Ք օ ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէն)

Յայտարարութիւնը ընդունւում է ամեն լիզուով.

Յայտարարութիւնները համար վճարում են

խաւանդակով բառին 2 կոպեկ.

Տ է Լ Է Ք օ ն № 253.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Երկու ցաւի մէջ. Անգլիական պարլամենտը.
Հայոց հարցը և եւրոպական մամուլը. Օրվայ
հարցը.—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նամակ Երևանից.
Նամակ Սուրբաթից. Նամակ Խմբագրութեան.
Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նամակ
Թիֆլիսից. Նամակ Թիֆլիսից. Նամակ Թիֆլիսից.
ԲՈՐՍԱ.—ՀԵՌԱՆԻՐՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ.—
ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Finis Arme-
niae.

ԵՐԿՈՒ ՅԱՆԻ ՄԵՋ

Թիֆլիսի հայը զանաւոր է երկու մեծ
ցաւի մէջ. մէկը թիֆլիսական վարչու-
թիւնն է, միւսը հային շրջապատող օ-
տար տարրերը: Մի կողմից վարչութիւնն
է վատ, անարդար, կամայական, բռնակա-
րական. միւս կողմից հայի հարեաններն
են վայրենի, զազանաբարոյ, թշնամի կու-
տուրականութեան:

Եթէ հայի հետ, նրան կից ապրող
ազգութիւնները լինէին խաղաղ աշխա-
տանքի, կուլտուրական զարգաց-
ման ներկայացուցիչներ, այն ժամանակ
նրանք շուտով կը հասկանային միմեանց,
կը համակրէին այն ձգտումներին, որոնք
նպատակ ունէին առաջադիմութեան,
կը նպաստէին միմեանց փոխադարձաբար-
Այն ժամանակ վարչութեան անբաւարար-
ութիւնը կը լինէր մի ընդհանուր կէտ,
որի շնորհիւ ուղղված կը լինէին բոլոր ազգու-
թիւնները համերաշխ բողոքը և դիմա-
դրութիւնը:

Միջոցառում այժմ ոչ մի նմանութիւն չը
կայ այն բանի մէջ, ինչ որ հայն է ցանկա-
նում և ինչ հաճելի է, օրինակ, նրա հարե-
ան քրիստոնէականը: Հայը խնդրում է կա-
նոնաւոր, օրինական վարչութիւն, արդար

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

FINIS ARMENIAE

Յօդուած է միւլ Դիլլ օրի

(«Daily Telegraph»)

I

«Փորձանքը գալիս է այն մարդու գլխին, ով
նրան սպասում է»,—աս յատ յարմար առած է,
որ կապիտան Կլաւսը կարող էր առանց տա-
տանկելու կարծել, թէ ս. Գրեյնիցն է Ուրի: Գրեյնը
այդ առածը համարելով ոչ այնքան միտմտա-
կան, կարող են վերադարձնել չար ոգուն, որը թը-
նամի է առաջադիմութեան և առում է կատա-
րելագործութիւնը:

Եւ այս բոլոր ազգերի մէջ ամենից առաւել
Թիֆլիսի հայերն են, որոնք նոյնքան կարող
են յուսել Եւրոպայի օգնութեան վրա, որքան
խեղճիկ մարդ կարող է յոյս դնել դեռ ծովը
չը մտած նախ վրա, երբ արդէն ալիքները սպառ-
նում են նրան կլանել: Գուցէ շատ զարմանալի
երևայ, որ հայերը համբերութեամբ դիմանալով
իրանց վիճակին դարերի ընթացքում, միշտ յու-
սալով փոքր ինչ բարեփոխել նրան, և ըստ երևոյ-
թիւն չը յուսահատուկ լուր յաճախակի անաշուղտ-
թիւններէն չեն կարողանում համբերել և յուսով
ապրել էլ մի քանի ամիս, մինչև որ խոտա-
ցածը իրագործվի... Բայց դա իրողութիւն է:
Ով ծանօթ է այդ ժողովրդի, երկրի ու այն հե-
տադրէր պայմաններին հետ, որոնց մէջ ներկա-
յումս գտնվում են նրանք, դժուար չէ այդ ապա-
ցուցանել:

Կարերի ընթացքում հայերը անտանելի կա-
ռավարութեան ներքոյ են եղել, բայց հաջիւ-
հինգ տարի է անցել այն օրից, երբ առաջին
անգամ սկսեցին ընաշինել անել նրանց: Առաջին

դատաստան, աշխատանք զարգացնելու ղեկ-
րութիւններ, կեսերի, կրօնի և լեզուի կա-
ռուարեալ ապահովութիւն. քրիստոնէական
կառավար, զոհ է ներկայ անկարգ վիճակից,
երբ վայրենի ձգտումները և հակումները
նպատակաւ հող են գտնում իրանց ան-
զուսպ արտայայտութեան համար:

Եւ ներկայ թիֆլիսական վարչութիւնը,
լինելով իր էութեամբ բռնակալական, վատ
և անարդար, աւելի ևս վատթարանում է
այն պատճառով, որ նա խրախուսում է
հակակուլտուրական տարրերին խեղճել ա-
մեն մի կանոնաւոր և խելացի կեանք
և դործնականապէս ջնջել, կոտորել այն բոլոր
ազգերը, որոնք կարող են խոչընդոտ հան-
դիսանալ թիֆլիսաց վարչութեան անարգ
նպատակներին:

Եւ դեռ երկար ժամանակ, երբ մինչև
խիլ բարեփոխված կը լինի ներկայ վարչա-
կան սխառնքը, հայը ստիպված կը լինի
անընդհատ և տուրէն կուլտուրայի իր հա-
րեանների վայրենի հակումներին, հակա-
կուլտուրական ձգտումներին և խորին ազի-
տութեան դէմ: Եւ երկար ժամանակ այդ
հարեանները պէտք է թուլացնեն փոքր-
Ասիայի ընդհանուր զարգացման, բարեկե-
ցութեան, բարեաւանման գործը խոչընդոտ
դառնալով աւելի արագ և կանոնաւոր ա-
ռաջադիմութեան:

Բայց չը նայելով բոլոր դժուարութիւն-
ներին, որ ունի այդ տեսակ մի երկարա-
տեւ, մաշող գործունեութիւն, թիֆլիսահայը
ուրախութեամբ յանձն կառնի կատարել
այդ գործը. հարկաւոր է միայն, որ նա
ինքը շուտով կարողանայ ազատվել ներկայ
թշուառ և անարգ վիճակից և սկսի ա-
զատ շունչ քաշել:

Այսպիսի տակ ապրելով մի ժողովուրդ կարող է
սարսափել իր կեանքի մէջ. բայց վերջինի ժամա-
նակ նա պէտք է բոլորովին անհետանայ: Թէ
հայերը և թէ թիֆլիսացիները շատ լաւ են հասկա-
նում այդ երկու սխառնքների մէջ եղած տարբերու-
թիւնը, և մասնատակաւ ընկալանաբար ջանք
են անում ժամանակ վատակել—մի կարճ
ժամանակ—քայքայման գործը լրացնելու համար,
այն ինչ քրիստոնէականները աղերսում են իրանց
արեւմտեան եղբայրներին որքան կարելի է
չուստով հասցնել և ունի օգնութիւնը, որ
կարող են նրանք հասցնել: Որովհետեւ հարցը
այժմ ալ ևս նրանում չէ, արդեօք երբ և ինչ մի բան
պէտք է անվել թշուառ հայերին օգնելու հա-
մար, այլ նրանումն է արդեօք կանգնել մի բան
նրանց այժմ, անմիջապէս օգնելու նպատակով:
Մի քանի ամիս ևս, և մասնատակաւ ջրաղացում
հայ ժողովուրդը այնպէս նուրբ փոխ կը դառնայ,
որ անկարող կը լինի նոյն ինչ թիֆլիսացիներ
քրիստոնէական գործը—սա նոյնքան ճիշդ է, որքան
այն, որ քաղաքական խնդիրները, մասնաւոր
համակցների նման՝ երկար անպատասխան մնա-
լով, իրանք են պատասխանում: Միտմտական
է իմանալ, որ շուտ թէ ուշ օգնութիւնը կը
գայ, բայց ցաւալի է մտածել, որ նա կարող է
գալ միայն աշխատ ասք քանու նման՝ չորացած
է անհիւսկ տերերի համար: Եւ այդ է այժմ
հայերի սպասածը:

Եւ այն նախազգացումը, որ պետութիւնների
միջամտութիւնը կը լինի նոյնպէս անօգուտ,
որպէս ուշացած լուսնի լոյսը, հիմնովին փոխել
է ժողովրդի արամադրութիւնը, որը սկսել է ար-
դէն ցոյց տալ ապարդիւն քաջութեան նշաններ,
որ հետեանք է յուսահատութեան: Մի տարի ա-
ռաջ նրանցից ամենաքաջներն անգամ գրկված
էին կապից, անզգայացած էին սարսափից,
մարդկային ամեն զգացմունքը բխցել էր
թիֆլիսի սպառնալիքներից կամ քրդի յարձակ-

ԱՆԿԻՆԱԿԱՆ ՊԱՐԱՄՆԵՏՐ

(Սեպտեմբերի 3-ի հիւստը)

Պատգամաւոր Գիւրգեն Բաղդասար. «Ինչ
գրութեան մէջ են հայկական ծրագրի ընդունե-
լու հետ կապված գործերը, երբեք մեծ պետու-
թիւնների և, բացի այդ, Գերմանիայի, Աւստրիայի
և իտալիայի վերաբերմունքը դէպի հայկական
խնդիրը»:

Միտմտութիւն օգնական Գրիգոր. «Թիֆլի-
սաց կառավարութիւնից մենք ստացել ենք շատ
հաղորդագրութիւններ, որոնց գլխաւոր կէտերը
արդէն ճիշդ կերպով տպագրվել են լրագրիւնների
մէջ: Դժգոյցաբար, այդ հաղորդագրութիւնները
անբաւարար են: Ինչ վերաբերում է յիշեալ երեք
մեծ պետութիւններին, թէ նրանք պաշտօնա-
պէս չեն պաշտպանել ծրագիրը, բայց համակու-
թեամբ են վերաբերվում ծրագրին և մասնաւոր
կերպով խորհուրդ են տուել Թիֆլիսի ընդու-
նել ծրագիրը»:

Բաղդասար. «Ինչ հիմք ունի կառավարու-
թիւնը հաստատելու, որ երբեք պետութիւնները
նպատակաւ կերպով են նայում ծրագրին»:

Գրիգոր. «Ես չեմ յայտնի այդ մասին, եթէ
հիմք չունենայ (լսեցէ՛ք, լսեցէ՛ք)»:

Բաղդասար. «Կարող էք այդ հիմունքները ներ-
կայացնել այժմ»:

Գրիգոր. «Ոչ, պարոն, ի հարկէ ոչ»:

Բաղդասար. «Որքան ճիշդ է «Novosti» («Ho-
BOCT») լրագրի հաղորդած լուրը, թէ հասել է
ժամանակը, որ երբեք պետութիւնները մի ծո-
վային միացեալ ցոյց անեն Գարեանիւնում և ինչ
մասնակցութիւն ունի այդպիսի մեր կառավարու-
թիւնը»:

Գրիգոր. «Յիշեալ լրագիրը պաշտօնական չէ
և մեր կառավարութիւնը այդպիսի առաջարկու-

թիւն չէ ստացել: Եւ ցանկալի չէ, որ հրապարա-
կական քննութեան հարց դառնայ այնպիսի մի
գործ, որի մասին կարելի է խօսել միայն այն
ժամանակ, երբ պատրաստ են գործ սկսելու»:

Ուրիգոր. «Ինչ տեղեկութիւններ ունի կա-
ռավարութիւնը Նիդերլանդի շրջակայքում տեղի
ունեցած դէպքերի մասին և ինչ միջոցներ է
ձեռք առել մեր կառավարութիւնը կատարածնե-
րի և սարսափների առաջին առնելու համար»:

Գրիգոր. «Ե, Պոլսի մեր դեսպանը, Էրզրու-
մի հիւպատոսից ստացած տեղեկութիւնների հի-
ման վրա, հաղորդում է, որ օգոստոսի 12-ի մօ-
տեքը անցաւ առաջակներ յարձակվելին մի
թիֆլիսի գնդապետի վրա և սպանեցին նրա պա-
հակալից մի սպայ: Թիֆլիս վարչութիւնը վե-
րագրել է յանցանքը հայերին և նրանց հալածե-
լու համար ուղարկել է զինուորների մի ուժեղ
գունդ, որ, ինչպէս պատմում են, կողոպտել է
զիւզեր և վանքեր և կատարել է զանազան անգ-
թութիւններ: Դատ հայերի կառավարութիւնը են լրջու-
կայում: Հայ ժողովրդի նշանաւոր ներկայացու-
ցիչներ զիմել են լրագրումի արքեպիսկոպոսին,
խնդրելով նրա աջակցութիւնը: Մեր դեսպանը
հրաւիրել է թիֆլիս կառավարութեան ուղարկու-
թիւնը, և մեծ վիզիւր յայտնել է, որ արդէն հե-
ռագրված է Նիդերլանդի տեղական կառավարու-
թեան, որ բանտարկվածներին ազատ թողնեն»:

Չանհիւս. «Արդեօք վերացվեցին այն ար-
գեքները, որ զրկված էին Մուշի կողմերում՝
սասունցիներին օգնութիւն բաժանելու գոր-
ծում»:

Գրիգոր. «Ե, Պոլսի մեր դեսպանը հաղոր-
դում է, որ սասունցիներին նպատակ բաժանելը
ոչ մի արգելքի չէ հանդիսանում և մեր փոխ-հիւ-
պատոս Համբոս կարողանում է գործել թիֆլի-
սի հետ միաբան: Փոքր-հիւպատոսը նոր պա-

զիւզերի վրա, կողոպտում են մեր դաստիարակ-
վածները, մեր հօտերը, այրում մեր անները,
անպատուում մեր կանանց և վիրաւորում մեր
աղջիկներին ու քրոջերին, համոզված լինելով
որ ինքը կառավարութիւնը, որը պարտաւոր է
մեզ պաշտպանելու, նրանց անպատիւ կը թողնի
և նոյն իսկ աւելի էլ կը խրախուսի: Աս մի
փաստ է, որը հաւատարարապէս յայտնի է հիւպա-
տոսներին, փոխ-հիւպատոսներին, միտմտաւոր-
ներին և առհասարակ բոլոր եւրոպացիներին, որոնք
մեր մէջ ապրել են: Ժամանակ առ ժամանակ
մենք մեր գրութեան մասին տեղեկացրել ենք
քաղաքակրթված Եւրոպային՝ օտար հիւպատո-
սներ և թղթակիցներ միջոցով: Բայց մեր ա-
ղապանները միայն դատարկ ձայներ էին: Հարկա-
ւոր էր Սասունի կոտորածը, որ մեր տանջալի-
ները վրա ուղարկութիւն դարձնէին: Յիշաւի,
այս դէպքը մեծ աղքատութիւն ունեցաւ, և մենք
լուսն ենք, որ մարդասէր եւրոպացիների զգա-
յուն որտեք էլ են ցաւակցութեամբ դէպի մեր
թշուառ ժողովուրդը: Բայց կը մեկնեն արդեօք
են նրանք իրանց ձեռքերը՝ մեզ ազատելու և
պաշտպանելու համար: Եթէ ոչ, այդ համակու-
թիւնը լոկ ծաղր չի լինի արդեօք:

«Մենք հաստատապէս հաւատացնում ենք ձեզ,
որ Սասունի կոտորածը միայն մի կաթիլ է հայ-
կական արեան այն ովկիանոսում, որ թափվում
է աստիճանաբար և լուսն, ամբողջ կայսրութեան
մէջ՝ վերջին ուղի-թիֆլիսական պատերազմից յի-
տոյ: Ամեն տարի, ամեն ամիս, ամեն օր անմեղ
մարդիկ, կանայք և երեխաներ գնաւկալարվել
մարմիկը կամ սպանվել են իրանց անեղութիւն
դատարեւում, սարսափելի դիւակաւ միջոցներով
տանջվել են նեղ և խնամ բանտերում, կամ
փոխել են արքայապետութեանը: Արարիկի կիզի
արեգակի տակ: Այդ երկար և սարսափելի ող-
բերութեան ընթացքում ոչ մի ձայն չէ բարձ-
րացել մեզ ցաւակցութիւն յայտնելու, ոչ մի

զանազանով, որ բաղկացած է 12 անդամներից հայրը, մայրը, երկու երիտասարդ եղբայրներ իրանց կանանցով, հինգ երեխաներ և պապը— մի առողջ, զուարթ մարդ, յիսուն և հինգ տարեկան, որը և կանախուս է, ցանուս և հնձուս է իրանց, ինչպես և իր որդիքը, երեք ոչինչ է խուս՝ բացի ջրից, և կամենում է միայն ուռուղիթիւն և ոյժ՝ աւարտելու իր աշխատանքը։ Մի երեկոյ, արեգակը մայր մտնելիս, մի խումբ զինգ ձիաւորներ մտնում են զիւղը և իջնանում գիւղացիների մօտ։ Նրանցից վեցը իջնում են Արգարեսնոյ տանը, հրամայում են մօրթէկ երկու ոչխար և մի քանի հաւ՝ ընթրիք, համար, իսկ մինչև դրա պատրաստելը ուտում են պանիր, ձու, կարագ և այլն, որ ընտանիքը մտադիր էր ծախել և այդ փողերով հարկերը վճարել։ Ընթրիքից յետոյ նրանք հրամայում են տանտիրոջը բերել իրանց մօտ և իրիտասարդ կանանց և աղջկերանց։ Այգերում նա առարկում է, պատճառաբանում է և խնայարէ՛ր, բայր մերժում է. երբ որ նրանք պնդում են՝ նա ծնկաչոք համբուրում է նրանց ոտները և աղաչում է պահանջել որ և է ուրիշ բան։ Բայց նրան յայտնում են Արգարեսնոյն, թէ նա պէտք պարծենայ այն պատուով, որ նրան արժանացնում են, և սպանում են ոյժ դուր զինչ Նա հեռանում է, զմում է կանանց սենեակի կարողանում է փախցնել երկու մատաղ աղջիկներին իր հարեանի տունը, և յետոյ բերում ամուսնացած ջահիլ երկու կանանց իր հիւրերի մօտ։ Հետեալ օրը զիւղերը թողնում են զիւղ տանելով իրանց հետ գիւղացու գորգերը և ըստի բղետնելը... Նրկու ժամ յետոյ լուր տարածվում, որ նրանք քչեկ են զիւղացիներ ամբողջ նախիրը, և ի միջի այլոց Արգարեսնոյն ըրի երկու զոյգ եղները, երեք ձին, երկու գաւառ և 120 ոչխարներ, մի խօքով ամբողջ ըողովթիւնը։

